

РЕШЕНИЕ

№ 670

гр. Видин, 20.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВИДИН, V СЪСТАВ ГО, в публично заседание на двадесет и първи септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Тодор Г. ПопИ.

при участието на секретаря Полина П. Каменова
като разгледа докладваното от Тодор Г. ПопИ. Гражданско дело № 20221320102223 по описа за 2022 година

Делото е образувано по искова молба от **И. Г. И.** с ЕГН *****, чрез адвокат Р. Д., със съдебен адрес: гр. Видин, ул. „6-ти септември” № 5, против **„ТЕРА ТРАНС“ ООД**, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. Видин, ул. „Цар И. Асен II” № 6А, с която са предявени иски с правно основание чл. 224, ал. 1 от КТ.

Обстоятелствата, от които произтичат претендираните от ищеца права са: Страните са били в трудово правоотношение, като ищецът е заемал длъжността „шофьор товарен автомобил международни превози“ до 17.10.2022 г. Трудовото правоотношение между страните е прекратено, като на ищеца е начислено обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 2020 г. – в размер на 45 дни, за 2021 г. – в размер на 19 дни и за 2022 г. – в размер на 1 ден. Ищецът твърди, че не е използвал платен годишен отпуск за 2018 г. в размер на 25 дни, за 2019 г. в размер на 25 дни, за 2021 г. в размер на 25 дни. Ищецът сочи, че не е ползвал отпуск за 2022 г. На ищеца е изплатено обезщетение за неизползван платен годишен отпуск от 55 дни и за един работен ден от 2022 г.

С молба вх. № 3132/20.03.2023 г. ищецът е конкретизирал периодите на

исковата си претенция.

Иска се от съда да се произнесе с решение, с което осъди ответника да заплати на ищеца обезщетение за неизползван платен годишен отпуск в общ размер на **2200.00 лева** за следните години: за 2018 г. в размер на 13 дни; за 2019 г. в размер на 15 дни; за 2021 г. в размер на 22 дни и за 2022 г. в размер на 9 дни, ведно със законната лихва за забава от датата на предявяването на иска – 27.10.2022 г. до окончателното изплащане на главницата.

Претендират се и направените разноси.

От ответника е постъпил писмен отговор. Оспорва се редовността на исковата молба и нейната основателност. Направено е възражение за погасени по давност претенции за 2018 г. и за 2019 г. Твърди се, че по останалите искиви претенции е изявено, че ищецът е ползвал платени годишни отпуски, а неизползваните дни са му заплатени. За времето на ползване на отпуск му е заплатено трудово възнаграждение по чл. 177 от КТ.

По делото са събрани писмени и гласни доказателства, назначена и изслушана е съдебно-счетоводна експертиза и допълнителна такава.

С оглед данните по делото, Съдът намира за установено следното от фактическа страна:

Ищецът И. Г. И. е работил в ответното дружество „ТЕРА ТРАНС“ ООД – Видин по трудово правоотношение на длъжност „шофьор товарен автомобил – международни превози“ до 17.10.2022 г. Ищецът е освободен от работа със Заповед № 90 от 17.10.2022 г. на управителя на ответното дружество. В заповедта е посочено, че дружеството дължи на ищеца обезщетение по чл. 224, ал. 1 от КТ за 45 дни, а именно: 25 дни за 2020 г., 19 дни за 2021 г. и 1 ден за 2022 г.

Вещото лице е дало заключение, че изплатената на ищеца сума от 1673.22 лева с представеното по делото платежно нареждане от 19.10.2022 г. е правилно изчислена от ответника като обезщетение по чл. 224, ал. 1 от КТ за горепосочените 45 дни неизползван платен годишен отпуск, след приспадане на ДОД и на други удръжки по представения от ответника и неоспорен фиш за работна заплата на ищеца за месец 10.2022 г. Вещото лице е посочило подробно в допълнителната експертиза от 2018 г. до 2022 г. колко е броят на дните ползван платен годишен отпуск и на коя дата са подавани заявления за

ползването на отпуска. Установило е, че за три от отпуските, а именно разрешените такива със Заповед № 13/14.02.2022 г. – 2 дни за периода 15.02.2022 г. – 16.02.2022 г., Заповед № 29/18.03.2022 г. – 2 дни за периода 21.03.2022 г. – 22.03.2022 г. и Заповед № 30/25.03.2022 г. – 3 дни за периода 28.03.2022 г. – 30.03.2022 г. /общо 7 дни/ не са подавани заявления от ищеца, като на вещото лице било обяснено, че отпуските са по друг член от КТ, поради липса на автомобил, който да управлява ищеца, същият е бил пуснат в платен отпуск по предложение на работодателя. В подаваните от ищеца заявления не е посочено за коя година е искания отпуск. На вещото лице е поставена задача да изчисли точно колко са ползвани от полагаемите се на ищеца дни платен годишен отпуск за периода от 2018 г. до 2022 г. включително за всяка една от тях и общо колко дни годишен отпуск е ползвал ищеца за всяка от тях и колко му остава, съответно колко са изплатени и ако има неизплатени какъв е размера на неизползвания отпуск, като се вземат предвид отпуските, които са ползвани без подадени заявления. Вещото лице е посочило в заключението си два варианта, а именно: I-ви вариант – по счетоводни данни в ответното дружество за 2018 г. ищецът има 9 дни необезщетен неизползван платен годишен отпуск и за 2019 г. – 15 дни необезщетен неизползван платен годишен отпуск, като дните за двете години са в общ размер на 24 дни. II-ри вариант – с изключване на трите отпуска без подадено заявление от ищеца: ищецът има 9 дни необезщетен неизползван платен годишен отпуск и за 2019 г. – 15 дни необезщетен неизползван платен годишен отпуск и за 2022 г. – 7 дни необезщетен неизползван платен годишен отпуск, като дните за трите години са в общ размер на 31 дни.

Процесуалният представител на ищеца е оспорил заявленията за отпуск, подадени от ищеца на 30.01.2018 г. и на 22.10.2018 г.

Вещото лице в съдебно заседание на 21.09.2023 г. е посочило, че заявленията, които оспорва ищеца са взети предвид като ползван отпуск в експертизата. Сочи, че процесните оспор. 2 броя заявления за 4 дни отпуск на ищеца са включени в графа ползван платен годишен отпуск за 2018 г. и в двата варианта на заключението. В случай, че съдът ги изключи като ползвани, вещото лице посочва, че във вариант I ще станат общ размер на дните 24+4 – 28 дни, а във вариант II ще станат 31+4 – 35 дни. Стойността е изчислена от вещото лице, а именно 4 дни по 40.163 лева, което е равно на 162.45 лева. Посочило е, че тези четири дни и сумата, посочена към тях в случай, че не са

ползвани от ищеца трябва да се добавят към отпуската за 2018 г.

Със заключенията на вещото лице е даден отговор на поставените задачи. Същите са обективни, компетентно изготвени и относими към предмета на доказване в производството, поради което са приети от съда.

В съдебно заседание на 05.07.2023 г. съдът е отделил като безспорно и ненуждаещо се от доказване обстоятелството, че 45 дни съгласно заключението на вещото лице са изчислени и за тях е изплатено обезщетение по чл. 224 от КТ на ищеца.

По делото са представени от ответника следните писмени доказателства: заявление на ищеца за отпуск от 16.01.2018г. и Заповед № 7 /16.01.2018г.; заявление на ищеца за отпуск от 30.01.2018г. и Заповед № 16 /30.01.2018г.; присъствена форма 19 за м.01.2018г.; присъствена форма 19 за м.02.2018г.; заявление на ищеца за отпуск от 13.08.2018г. и Заповед № 73 /13.08.2018г.; присъствена форма 19 за м.08.2018г.; заявление на ищеца за отпуск от 22.10.2018г. и Заповед №97 /22.10.2018г.; присъствена форма 19 за м.10.2018г.; заявление на ищеца за отпуск от 05.11.2018г. и Заповед № 103 /05.11.2018г.; заявление на ищеца за отпуск от 16.11.2018г. и Заповед № 107 /16.11.2018г.; присъствена форма 19 за м.11.2018г.; заявление на ищеца за отпуск от 31.07.2019 г. и Заповед № 49/31.07.2019г.; присъствена форма 19 за м.08.2019г.; заявление на ищеца за отпуск от 04.01.2021 г. и Заповед № 7/04.01.2021г.; присъствена форма 19 за м.01.2021г.; заявление на ищеца за отпуск от 23.12.2021г. и Заповед № 113/23.12.2021г.; присъствена форма 19 за м.12.2021г.; присъствена форма 19 за м.01.2022г.; Заповед № 13 /14.02.2022г.; присъствена форма 19 за м.02.2022г.; пътен лист на ищеца серия Т № 259827 от 02.03.2022г. с данни на шофьора за превоза; фактура № *****/21.03.2022г. за репатриране от Плевен до Видин на автомобила на ищеца рег. № ВН 4371 АА; Заповед № 29 /18.03.2022г.; Заповед № 30 /25.03.2022г.; присъствена форма 19 за м.03.2022г.; фактура № *****/20.10.2022г. за ремонт и престой в сервиз на автомобила на ищеца ВН4371АА; заявление на ищеца за отпуск от 08.04.2022г. и Заповед № 32 /08.04.2022г.; присъствена форма 19 за м.04.2022г.; заявление на ищеца за отпуск от 13.10.2022г. и Заповед № 88 /13.10.2022г.; фиш за работна заплата на ищеца за месец октомври 2022 г.

По делото е разпитан свидетелят Иво Евгениев П., който посочва, че работи в

ответното дружество от 04.02.2021 г. на длъжност „механик“. Посочва, че средата на месец март 2022 г. около 15 или 16, не помни точната дата, ищецът му се обадил, като бил в гр. Плевен натоварен и му казал, че има проблем със скоростите на камиона. Свидетелят изпратил хора да оправят камиона, но същите не успели. В последствие изпратили репатрак да прибере камиона, а ремаркетото останало в гр. Плевен. Свидетелят сочи, че след това ищецът си бил в гр. Видин и не е пътувал около 2 – 3 седмици, като идвал да пита как върви ремонта на камиона, но по принцип не е стоял при механиците, защото шофьорите не участват в ремонтните дейности. Свидетелят поддържа, че камионът на ищеца бил в ремонт до късната есен на 2022 г., защото те не могли да го оправят и го пратили в гр. София, като около септември – октомври на 2022 г. камионът бил поправен. Свидетелят твърди, че когато има счупен камион, не се дават други камиони на шофьора, случва се и това, но е много рядко, защото по принцип самите шофьори не искат камион на друг шофьор. Ако някой е болен за дълго време, друг шофьор му взема камиона, но е рядко. По принцип свидетелят сочи, че докато трае ремонтът на камиона шофьорът или е отпуска, или е в почивка, или е болничен. Свидетелят посочва, че ищецът след повредата на камиона около 2 или 3 седмици не е пътувал.

Съдът кредитира показанията на свидетеля като последователни, непротиворечиви и кореспондиращи на останалите доказателства по делото.

По делото е представено удостоверение от ОДМВР – Видин за влизанията в и излизанията от Република България на ищеца за периода от 2018 г. до 2022 г., в което подробно са посочени излизанията на същия от Република България и влизанията на същия в страната. В удостоверението е посочено, че от 01.01.2007 г. Република България е член на ЕС и съгласно Директива 2004/38/ЕО на Европейския парламент и на съвета от 29 април 2004 г. относно правото на граждани на съюза и на членове на техните семейства да се движат и да пребивават свободно на територията на държавите-членки, българските граждани се проверяват на ГКПП по метода „Анализ на риска“, в резултат на което данните за пътуванията им в АИС „Граничен контрол“ са непълни след тази дата.

При така установената фактическа обстановка Съдът намира от правна страна следното:

Според актуалната редакция на [чл. 224, ал. 1 от Кодекса на труда](#) при прекратяване на трудовото правоотношение работникът или служителят има право на парично обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск, правото за който не е погасено по давност.

Обезщетение за неизползван платен годишен отпуск се дължи от работодателя само при прекратяване на трудовото правоотношение на работника или служителя.

В разпоредбата на [чл. 178 КТ](#) императивно е установена забрана за компенсиране на платения годишен отпуск с парични обезщетения, освен при прекратяване на трудовото правоотношение.

Парично обезщетение се дължи за платен отпуск, който не е използван и не се е погасил по давност.

Съгласно разпоредбата на [чл. 176а КТ](#), когато платеният годишен отпуск или част от него не е ползван до изтичане на две години от края на годината, за която се полага, независимо от причините за това, правото на ползването му се погасява по давност. В случаите когато платеният годишен отпуск е отложен, правото на работника или служителя на ползването му се погасява по давност след изтичане на две години от края на годината, в която е отпаднала причината за неползването му. Правото на обезщетение за полагаем, но неизползван платен годишен отпуск, е в зависимост от размерите на неизползваните платени годишни отпуски, правото за които не е погасено по давност. Обезщетение се дължи само за неизползвания платен годишен отпуск, правото за който не е погасено по давност, т.е. ако не са изтекли 2 години от края на годината, за която се полага този отпуск или 2 години от края на годината, в която е отпаднала причината за неползването му - за отпуск, отложен при условията и по реда на [чл. 176, ал. 2 КТ](#).

По делото не са представени доказателства за отлагане на платения годишен отпуск на ищеца за 2018 г. и за 2019 г.

Две годишната давност за ползване на платения годишен отпуск за 2018 г. започва да тече от 31.12.2018 г. и изтича на 31.12.2020 г., а давността за ползване на платения годишен отпуск за 2019 г. започва да тече от 31.12.2019 г. и изтича на 31.12.2021 г. Исковата молба е депозирана на 27.10.2022 г., именно след изтичане на две годишния давностен срок за правото на ползване на платения годишен отпуск за 2018 г. и 2019 г.

С оглед гореизложеното съдът намира, че исковите претенции по чл. 224, ал. 1 от КТ за неизползван платен годишен отпуск за 2018 г. в размер на 13 дни и за 2019 г. в размер на 15 дни са погасени по давност. По делото не е спорно, че на ищеца са му останали неизползвани дни платен годишен отпуск за 2018 г. и за 2019 г., за които не му е било заплатено обезщетение по чл. 224, ал. 1 от КТ именно поради погасяването по давност на правото на ползване на този отпуск. По оспорваните от ищеца заявления за отпуск от 30.01.2018 г. за дати 31.01.2018 г. и 01.02.2018 г. и от 22.10.2018 г. за дати 23.10.2018 г. и 24.10.2018 г. са издадени заповеди за отпуск № 16/30.01.2018 г. и № 97/22.10.2018 г. Дори и тези 4 дни да се добавят към неизползвания платен годишен отпуск за 2018 г., съдът счита, че правото на ползване на платен годишен отпуск и за тези дни е погасено по давност.

С изтичане на горепосочения давностен срок е погасено не само правото на ползване на ищеца на платения годишен отпуск за 2018 и 2019 година, но и правото му на обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за тези две години на основание чл. 224, ал. 1, изр. второ от КТ, съгласно която разпоредба при прекратяване на трудовото правоотношение работникът има право на парично обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск, правото за който не е погасено по давност.

Възражението на ищеца, че по отношение на правото на обезщетение по чл. 224, ал. 1 от КТ се прилага общата 5 годишна давност, уредена в Закона за задълженията и договорите е неоснователно. Кодексът на труда е специален закон по отношение на общия Закон за задълженията и договорите и за трудовите спорове не се прилага общата пет годишна давност по ЗЗД.

С оглед гореизложеното исковите по чл. 224, ал. 1 от КТ за 2018 г. в размер на 13 дни и за 2019 г. в размер на 15 дни неизползван платен годишен отпуск следва да се отхвърлят като погасени по давност.

Съдът намира исковите претенции за обезщетение за неизползван платен годишен отпуск по чл. 224, ал. 1 от КТ за 2021 г. в размер на 22 дни и за 2022 г. в размер на 9 дни за неоснователни по следните съображения:

Видно от заключението на вещното лице по допълнителната експертиза – Вариант I - за 2021 г. ищецът е имал право на платен годишен отпуск в размер на 25 дни. Същият е ползвал 6 дни платен годишен отпуск и са му останали 19 дни, които са обезщетени от ищеца. За 2022 г. ищецът е имал право на

платен годишен отпуск в размер на 20 дни. Същият е ползвал 19 дни платен годишен отпуск и му е останал 1 ден, който е обезщетен от ищеца. За 2020 г. на ищеца са обезщетени 25 дни неизползван платен годишен отпуск. Общият размер на дните за 2020 г., 2021 г. и 2022 г. е 45 дни, за които на ищеца му е заплатено обезщетение по чл. 224, ал. 1 от КТ от ответника. Това обстоятелство е отделено като безспорно и ненуждаещо се от доказване в съдебно заседание на 05.07.2023 г.

От представените по делото доказателства, а именно Заповеди за отпуск, както и присъствени форми се установява, че ищецът е ползвал 6 дни платен годишен отпуск за 2021 г. и 19 дни платен годишен отпуск за 2022 г. Присъствените форми не са оспор. от ищеца и същите са надлежно доказателство, че за дните, за които са издадени Заповеди за отпуск ищецът е воден в отпуск и не е бил на работа. Вещото лице след запознаване с компютърната система в предприятието и дигиталните карти на водача /ищеца/, в т.ч. генерираните дигитални тахошайби е дал заключение, че за всички дни в отпуск за процесните години няма данни ищецът да е пътувал и да има изминати километри. От представеното от ищеца удостоверение от ОДМВР – Видин за влизанията и излизанията на ищеца в и от Република България се установява, че за дните през които ищецът е бил в отпуск през процесните години същият не е пътувал, а е бил в страната.

Съдът счита, че по делото е ирелевантно обстоятелството, че някои от отпуските през 2022 г. не са по искане на ищеца, а същият е бил пуснат в отпуск на основание чл. 173, ал. 4, предложение 1 от КТ от работодателя поради престой, свързан с аварияне автомобила на ищеца през месец март 2022 г. Това обстоятелство се установява от показанията на разпитания по делото свидетел, както и от представените писмени доказателства, а именно: пътен лист на ищеца, серия Т № 259827 от 02.03.2022 г. с данни на шофьора за превоза, фактура № *****/21.03.2022 г. за репатриране от Плевен до Видин на автомобила на ищеца рег. № ВН 4371 АА и фактура № *****/20.10.2022 г. за ремонт и престой в сервиз на автомобила на ищеца ВН 4371 АА. В този смисъл са доказани, както причините, така и самият престой, поради което работодателят е предоставил отпуск на работника. За всички дни през 2022 г., през които е предоставен отпуска на ищеца от ответника на основание чл. 173, ал. 4, предл. 1 от КТ, същият е

воден в отпуск по присъствена форма и във ведомостите за работна заплата, като в този смисъл е и заключението на вещото лице. За тези дни също няма данни ищецът да е пътувал, видно от извлеченията от дигиталната му карта, а и от удостоверението, издадено от ОДМВР – Видин за влизанията и излизанията на ищеца в и от страната. За всички дни, за които са издадени заповеди за отпуск, ищецът не само е воден в отпуск по присъствена форма, но и му е начислено по ведомост възнаграждение по чл. 177 от КТ за времето за ползване на платения отпуск, което е констатирано от заключението на вещото лице. В този смисъл исковите претенции за обезщетение по чл. 224, ал. 1 от КТ за дните през които ищецът е бил в отпуск през процесните години са неоснователни, тъй като за това време ищецът е получил възнаграждение по чл. 177 от КТ за времето за ползване на платения отпуск.

С оглед гореизложеното съдът счита, че исковете на ищеца по чл. 224, ал. 1 за 2021 г. в размер на 22 дни и за 2022 г. в размер на 9 дни са неоснователни и следва да бъдат отхвърлени.

По смисъла на чл. 359 КТ, производството по трудови дела е безплатно за работниците и служителите независимо от тяхното процесуално качество на ищец или ответник. Безплатността се разпростира върху всички държавни такси и други разноски по съдебното производство. Тя обаче не освобождава работника от отговорността му за разноски, направени от другата страна, когато е била представлявана от юрисконсулт, съобразно уважената част от иска. На основание чл. 78, ал. 8 от ГПК ищецът следва да заплати на ответника стойностите разноски за юрисконсултско възнаграждение, които съдът определя на 360.00 лева на основание чл. 37 от ЗПП, във връзка с чл. 23, ал. 1, предл. 2 от НЗПП и 50.00 лева разноски за вещо лице.

Воден от горното, Съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от **И. Г. И.** с ЕГН *****, чрез адвокат Р. Д., със съдебен адрес: гр. Видин, ул. „6-ти септември” № 5, против **„ТЕРА ТРАНС“ ООД**, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. Видин, ул. „Цар И. Асен II” № 6А, искове по чл. 224, ал. 1 от КТ за заплащане на обезщетение за неизползван платен годишен отпуск в общ размер на 2200.00 лева за следните години: за 2018 г. в размер на 13 дни; за 2019 г. в

размер на 15 дни; за 2021 г. в размер на 22 дни и за 2022 г. в размер на 9 дни, ведно със законната лихва за забава от датата на предявяването на иска – 27.10.2022 г. до окончателното изплащане на главницата, като неоснователни.

ОСЪЖДА И. Г. И. с ЕГН *****, със съдебен адрес: гр. Видин, ул. „6-ти септември” № 5, чрез адвокат Р. Д., да заплати на **„ТЕРА ТРАНС“ ООД**, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. Видин, ул. „Цар И. Асен II” № 6А, разноси по делото в общ размер на **410.00 лева** /50.00 лева – възнаграждение за вещо лице и 360.00 лева – юрисконсултско възнаграждение/.

Решението може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред Окръжен съд - Видин в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Видин: _____